

Баба Палажка молиться Богу і каже дітям: “Моліться, діти, бо прийде той час, коли вся вода відійде в землю, а золото вийде на поверхню, та вже нікому не буде потрібне”.

А що, бабуню, не буде води? — питають діти.

Буде лиш та криниця, що її викопала вдова, — стиха відповідає баба. — Бо колись вдова сама копала криницю і фартухом землю виносила, черпаком воду вичерпувала, поки не добилась джерела. А потім, знесилена, впала біля неї і гірко плакала на свою долю. Тому Бог, змилювавшись, посилає дощ лише тоді, коли криницю вилле вдова.

— А чи є така криниця в нашому селі? — питають діти.

— Є, в долині, край села. І з того часу, як довго немає дощу, бідні вдови ідуть і чистять криницю. І Бог посилає дощ на пересохлу від спраги землю.

Записано від Галини Хаби